

Pekka!» sade han och räckte honom med ett godmodigt och vänligt uttryck sin stora hand.

»Tack!» sade Pekka. »Jag har redan i två dagar väntat få se finnar i denna trakt; nu känner jag mig lycklig.»

Med detsamma lät Pekka höra en skarp hvissling, så skarp, att åsarna upprepade den.

»Du har följ», sade Munter.

»Ja, jag har nu ett par år haft följ», blef Pekkas svar. »Men hur känner du mig, Munter? Jag har aldrig hört talas om dig.»

»Om mig! Det kan jag nog tro. Jag har icke heller varit länge i de svenska skogarna och icke heller varit något omkring. Men dig har jag nyss hört talas om och vet, att du gått med bud från värmlandsfinnarna till kungen i vår. Du är välkommen till oss, Pekka. Vi östfinnar veta litet om er där långt i väster.»

En svag hvissling hördes nu. Den besvarades af Pekka, och snart kom Pavo till stället.

»Här ha vi funnit en man af vår stam, Pavo, som välkomnar oss.»

»God dag!» sade Munter till Pavo, som med förvånade blickar betraktade honom.

»God dag igen!» sade Pavo. »Är det skyttar i skogen?»

»Ja, Pavo, jag hade samma ärende till elgarna som ni. Flockens tillhåll kände jag till, och var på väg att söka upp den då jag fick höra edra hundar och elgen kom springande emot mig, då jag fällde honom med en kula midt i bröstet.»

»Den kulan torde du kunnat spara på, Munter,» sade Pavo litet spetsigt; »Pekka hade ju redan skjutit.»

»Ja visst,» sade Munter, »men det visste jag icke då, och dessutom löpte elgen raskt.»

»Bra som det är nu, mina vänner,» sade Pekka. »Vi få nu se till att få huden af elgen, så både vi och hundarna få oss något till lifs.»

Männen togo genast till med att få och stycka elgen, och för så vana jägare tog detta icke lång tid.